

Receptes

Estem en una reunió de mares i pares, just en el moment en què ens atrevim a fer una pregunta. Al nostre nen o nena li passa això i això altre i no sabem com reaccionar o com actuar. Tímidament i confiadament demanem consell: què podem fer?

En educació no hi ha receptes! Cada fill és un món! – clama la veu de la sabiduria (és a dir, del formador, ponent o professor que condueix la reunió).

I després d'aquesta afirmació, ningú gossa insistir-hi. Això de l'educació ha de ser una filigrana artesanal i complicadíssima, on no hi valen fórmules estandaritzades que simplifiquin la feina. Quedaríem malament si qüestionéssim aquet axioma.

Per a alguns quedaríem com “marujas”, passant-nos les receptes de gaspatxo: tot plegat massa prosaic i simplista. Per a d'altres, quedaríem com a conductistes, que és un pecat dels grossos: sempre buscant la resposta mecànica, sense anar a les causes profundes, bla bla...

Doncs figura que no. Res de receptes en educació. Les coses han de ser complicades de mena, perquè sinò no som feliços.

Però resulta que la pròpia experiència desmenteix tossudament teories tan elevades. Sí que n'hi ha, de receptes. I moltes funcionen la mar de bé. El que no hi ha és una sola recepta, així, en singular.

L'Agnès tenia vuit anys i encara es pixava al llit. No s'adonava i després patia. A casa seva havien provat de tot: medecines, càstigs, premis... Un dia es va enamorar d'una camisa de dormir de l'aparador d'una botiga. La mare li va prometre: *si deixes de pixar-te al llit, te la regalo*. Aquella mateixa nit l'Agnès es va deixar de pixar al llit per sempre més.

La Berta tenia tretze anys i una aversió notable a la verdura. Però passava moltes hores al bany, preocupada perquè començava a tenir granets a la cara. La seva mare li va regalar un llibre de “bellesa i salut”, amb moltes imatges i dibuixos. Al cap d'una setmana la Berta s'atipava de bledes. *Com és que ara t'agraden?* - se sorprenia la mare – *La Judith diu que van bé pels grans!* – responia. La Judith era l'autora del llibre.

El Claudi només llegia per obligació. *No m'agrada!* –afirmava taxatiu. Harry Potter el va aficionar, però va ser la biografia de Johan Cruif qui va despertar al Manel el gust per la lectura. La Noemí es va acostumar a dormir amb música clàssica, però el Martí necessitava un conte i un peluix dins del llit.

Hi ha receptes a punta pala, el que passa és que no totes funcionen per a tothom. Per això precisament ens les hem de passar! Sense més històries. Sabent que el que a tu et funciona potser a mi no em funcionarà. Com les receptes del gaspatxo. Jo li poso poma.